

Arrest

nr. 165 052 van 1 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 8 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE die loco advocaat C. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 april 2013 het Rijk binnen en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 30 juli 2014 concludeerde de commissaris-generaal, steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat verzoekende partij uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 september 2014 ging verzoekende partij tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2014 in beroep bij de Raad.

Bij arrest van de Raad van 18 augustus 2015, nr. 150 989, besloot de Raad dat verzoekende partij dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 8 augustus 2014 de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13uinquies). Verzoeker werd hiervan op 13 augustus 2014 in kennis gesteld.

1.2. Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam : Jeevaraj

voornaam : Benjamin Yokarasa

geboortedatum : 24.06.1986

geboorteplaats : Sri Lanka

nationaliteit : Sri Lanka

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/07/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen”.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang. Hij stelt *“Verzoekers ontberen naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.*

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer

dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werden de bestreden bevelen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpen verzoekers een schending op van art. 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers hun annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang”.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 en artikel 81 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Met verzoekende partij kan worden vastgesteld dat artikel 81 van het Vreemdelingenbesluit geen betrekking heeft op hem.

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend”.

2.4. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

2.5. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft namelijk artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

2.6. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, waarin wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.7. Deze vaststelling staat los van het eventueel grievende karakter van de thans bestreden beslissing. Immers niettemin bovenstaande vaststelling is de Raad gehouden de bestreden beslissing te toetsen aan de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van het middel gestoeld op de schending van het EVRM.

2.8. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met dit verdragsartikel. Zoals onder wordt besloten, kan dit in dit geval aangenomen worden. Bijgevolg wordt het actueel belang *in casu* aangenomen.

2.9. De verzoeker licht het middel als volgt toe:

"Doordat in de motivering van de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een beslissing van de Commissaris-generaal van 30 juli 2014 waarbij aan verzoeker de asiestatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd

Terwijl de Commissaris-generaal verzoeker bij beslissing van 30 juli 2014 heeft uitgesloten van de asiestatus en de subsidiaire beschermingsstatus

En terwijl de Commissaris-generaal zijn beslissing heeft laten gepaard gaan met een niet-terugleidingsclausule

Zodat niet blijkt dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing met alle relevante elementen rekening heeft gehouden

En zodat de genoemde verdragsbepaling en het genoemde beginsel geschonden zijn

Toelichting:

1. Artikel 3 EVRM bepaalt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"

2. De bestreden beslissing vermeldt als motief dat de Commissaris-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zou genomen hebben.

Dit is niet het geval: de Commissaris-generaal heeft integendeel uitdrukkelijk erkend dat verzoeker zich in een situatie bevindt die valt onder het vluchtelingenstatuut: "Bijgevolg oordeelt het Commissariaat-generaal dat u terecht een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in het geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst".

De vluchtelingenstatus werd aan verzoeker derhalve niet geweigerd, maar verzoeker werd ervan uitgesloten.

Het blijkt niet dat de gemachtigde van de Minister zich hiervan bewust was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing: het gebruik van de standaardmotivering inzake weigering van de vluchtelingenstatus doet veronderstellen dat met de concrete gegevens van de zaak geen enkele rekening werd gehouden.

Al evenmin blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat op enigerlei manier rekening is gehouden met de uitdrukkelijke niet-terugleidingsclausule in de beslissing van de Commissaris-generaal: "Niettegenstaande bovengaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren".

Een dergelijke niet-terugleidingsclausule is ook van belang bij het nemen van een gewone verwijderingsbeslissing, dus zonder gedwongen terugleiding naar het herkomstland. Met name diende meergenoemde clausule aanleiding te geven tot een beoordeling van de vraag of het überhaupt wel aangewezen was, in het licht van artikel 3 EVRM, om aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Er staat aan verzoeker immers geen andere bestemming open dan zijn herkomstland.

3. Het is zo dat in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, de gemachtigde van de Minister over een gebonden bevoegdheid beschikt, in die zin dat de Belgische wet hem verplicht om een bevel af te geven ("of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven"). De Belgische wet is echter ondergeschikt aan de supranationale bepalingen van met name het EVRM, zodat de verplichting om een bevel af te geven moet wijken ingeval van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM ("Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM": parl.st., Kamer, 53-1825/01, p.17).

Aangezien in dit geval een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden, ging en gaat het niet om een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de Minister. Integendeel diende de gemachtigde van de Minister zijn beslissing goed te overwegen, hetgeen geenszins blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.

4. Ook uit de in de bestreden beslissing genoemde reglementaire bepalingen kan geen verplichting in hoofde van de gemachtigde van de Minister worden afgeleid om de bestreden beslissing zonder een afdoende motivering te nemen.

Artikel 81 van het KB van 8 oktober 1981 heeft geen enkele betrekking op het geval van verzoeker.

Artikel 75, §2 van genoemd besluit vormt de uitvoering van art. 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980. Beide bepalingen hebben betrekking op de weigering om de vluchtelingenstatus te erkennen. Dat is niet gebeurd ingeval van verzoeker, dus was er ook geen reden om in toepassing van meergenoemde bepalingen, zonder verder onderzoek en zonder enige nadere motivering "onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten [af te geven]". De wetgever heeft in meergenoemde bepalingen precies aangegeven in welke situaties er moet worden overgegaan tot het afgeven van het bevel, en het geval van de uitsluiting valt hier niet onder.

5. Het blijkt dus dat er op de gemachtigde van de Minister een motiveringsverplichting rustte om aan te geven waarom hij in het geval van verzoeker, waarin er geen verplichting bestond om over te gaan tot het afgeven van een bevel, hiertoe toch heeft besloten.

Van deze motiveringplicht heeft de gemachtigde van de Minister zich geenszins gekweten. Integendeel blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing niet eens dat de gemachtigde van de Minister er zich bewust van was dat hij te maken had met een uitgesloten asielzoeker van wie de Commissaris-generaal uitdrukkelijk had aangegeven dat het niet aangewezen was om hem terug te leiden naar het herkomstland.

Uw Raad overwoog desbetreffend in het arrest nr. 125.200 van 4 juni 2014:

"De verwijdering door een lidstaat kan een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Artikel 6, § 1 van de richtlijn legt de lidstaten op om een terugkeerbesluit tegen elke onderdaan van een derde land uit te vaardigen die illegaal op het grondgebied verblijft. De eerste zin van het eerste lid van artikel 7 werd in die zin aangepast. Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl.St. 53, 1825/001, ph). De verwerende partij diende het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan en de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te

onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 16 september 2013 noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 119 438 van 25 februari 2014 een onderzoek heeft gedaan naar een schending van artikel 3 van het EVRM. Door na te laten het risico op "foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen" te onderzoeken, schendt de verwerende partij artikel 3 van het EVRM, temeer daar de commissaris-generaal er in zijn beslissing van 16 september 2013 op wijst dat het "niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst".

Bij het afgeven van een bevel totaal geen rekening houden met een niet-terugleidingsclausule werd door uw Raad gesanctioneerd in arrest nr. 118.224 van 31 januari 2014:

"Vastgesteld wordt dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de niet-terugleidingsclausule voorzien in de oorspronkelijke weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2006 die bij gebreke aan een andere beslissing nog geldig is [...] In elk geval lijkt deze hypothese niet afdoend te zijn onderzocht nu zelfs in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van het voorgaande".

2.10. Artikel 3 van het EVRM "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen" bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.11. Het EHRM heeft meermaals geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan zijn wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y.t. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim t.Turkije, § 66). Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t.Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.12. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 366).

2.13. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 8 augustus 2014 steunt onder meer op het motief dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 juli 2014 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen heeft.

2.14. Echter de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal heeft weliswaar de status van vluchteling of de status van subsidiaire bescherming niet toegekend, doch bestreden beslissing gaat er aan voorbij dat wel gesteld werd dat verzoekende partij voldeed aan de voorwaarden van artikel 48/3 § 1 van de Vreemdelingenwet met name:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967".

De commissaris-generaal besloot echter dat: "Om alle voorgaande redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4 a) van de vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande bovengaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren. (...) Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.”

Ook de Raad oordeelde bij arrest van 18 augustus 2015, nr. 150 989, dat niettemin het bestaan in hoofde van verzoekende partij van een terechte vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, hij dient te worden uitgesloten van de Vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 omwille van daden, “*ook al zijn ze gepleegd binnen een burgeroorlog*” die “*ernstige mensenrechtenschendingen uitmaken in de zin van artikel 55/4, al.1, a) van de Vreemdelingenwet*”.

2.15. Bij arrest EHRM 15 november 1996, Chahal tegen het Verenigd Koninkrijk [Grote Kamer], nr. 22414/93 § 80, heeft het Hof gesteld dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM breder is dan deze in de artikelen 32 en 33 van Vluchtelingenverdrag van 1951 (zie ook in EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen tegen het Verenigd Koninkrijk, § 102-103). Het Hof geeft hiermee te kennen dat artikel 3 van het EVRM tevens situaties omvat waar de vluchtelingenstatus niet werd toegekend in de zin van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag.

2.16. In het kader van de asielpcedure werd gesteld dat de verzoekende partij een vrees voor vervolging aantoonde in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag zodat de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing van het (desgevallend weerlegbaar) bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en anderen t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen tegen het Verenigd Koninkrijk, § 103 en 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.17. De verwijdering door een lidstaat kan een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Zoals hoger reeds aangehaald, verwijst artikel 7 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk naar “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Gelet op de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad arrest van 18 augustus 2015, nr. 150 989 waar werd geoordeeld dat de vrees voor vervolging in zijn land van herkomst van verzoekende partij kon aangenomen worden en door thans na te laten dit risico mee te nemen in de bestreden beslissing, kan een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen.

2.18. Het middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2014 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK